VECKOBLADET

Nr 4 webbform 110204

Årsmöte

Vänsterpartiet i Lund har årsmöte lördag 5 februari kl 13.00 på Vårfruskolan.

Allsångskväll och pub

med Flygelkören i Vita Huset (Uardavägen i Lund, bakom ICA Tornet)
Fredag 11 februari kl 20.
Musikanter & allsångsledare: Gösta Petersen & Martin Landgren
Gästartist: Christer Lundh, skånska visor. Sång * Folkmusik * Allspel!
Arr: Flygelkören, i samarbete med Folkuniversitetet.
Entre: 60 kr, 40 kr för stud.
Välkomna!
Affisch

DV:s Palestinastudiecirkel

Cirkelns tema blir denna gång:
Omvälvningen i Egypten. Nya förutsättningar för ett fritt Palestina
inom 1967 års gränser. Gunnar Stensson inleder ett samtal kring den nya situationen i Nordafrika och Mellanöstern.
3 februari kl. 15.00 i DV:s partilokal, Magle Lilla Kyrkogata 2.
Välkomna!

Arbetshistoriska seminariet våren 2011

Under våren arrangerar Centrum för Arbetarhistoria (CfA) och Arbetshistoriska seminariet ett seminarium på CfA i Landskrona, två seminarier i Malmö tillsammans med ABF och Malmö högskola i ABF:s lokaler på Porslinsgatan och ett på statarmuseet i Torup. Dessutom kommer förmodligen ytterligare ett seminarium att arrangeras i samband den arbetarhistoriska konferensen i Landskrona den 26-27 maj. Vi ber att få återkomma om detta.
Fritt inträde. Kaffe med dopp. Alla intresserade välkomna

Onsdag 16 februari kl 19.00-21.00, *Centrum för Arbetarhistoria, Eriksgatan 66, Landskrona*
Anna Nordqvist, licentiand på forskarskolan i historia och historiedidaktik, där hon forskar om svenska tjänstekvinnors livs- och arbetssituation i Köpenhamn runt sekelskiftet utifrån ett etniskt-, klass- och genusperspektiv. Hennes föredrag kommer att handla om detta och har rubriken *Svenska tjänstekvinnor i Köpenhamn vid sekelskiftet 1900*.
Hela programmet

Kulturtips

Magnus Carlsson & The Moon Ray Quintet (SE) LIVE
På Babel 5 februari kl 20. Läs mer

Wrestlingpalatset - Ja, jag vill leva, jag vill döda Norge!
Årets första Wrestlingpalatset har tema *"Ja, jag vill leva, jag vill döda Norge"*. På Tangopalatset lördag 5 februari kl 20. Läs mer

Teatersamtal på Grand - Kajsa Ernst
Ta chansen och ta del av Kajsas både yttre och inre resa, för enligt henne själv så kan det ena inte göras utan det andra. I Piratensalen på Grand Hotel i Lund 7 februari kl 19. Läs mer

CHRISTIAN WALLUMRØD ENSEMBLE
På Palladium 8 februari kl 19.30. Läs mer

Matkaravan med Hanna och Linda
med Hanna Tunberg och Linda Dahl - smaka på våra nya matkulturer. guidade turer runt Möllevångstorget. Tor 10 feb kl. 16:00. Läs mer

ONI AYHUN LIVE
På Inkonst 10 februari kl 20.00. Läs mer

Hela kulturcentralens program

Samtal om bilens plats i Lund

SAMTAL OM BILENS PLATS I LUND
Tid: 19.00 21.00 tisdagen den 8/2. Plats: Vårfruskolans musiksal
Teknikhistorikern Per Lundin från KTH i Stockholm inleder med en analys av varför goda politiska intentioner om LundaMaTs, Promenadstad, Blandstad etc är så svåra att förverkliga. Därefter leder Stefan Olofsson från Skånska Dagbladet ett samtal mellan Kenneth Winsborg från Bilfront och Karin Svensson Smith 2:e vice ordf Tekniska nämnden (mp) om vilket utrymme bilen ska ha i framtidens Lund.

Jag har nedan kopierat vad som finns på SRs hemsida från Vetenskapsmagasinet 1/12 2010
Bilstaden vinner över promenadstaden
På 50-talet ville politikerna bygga bilstäder i Sverige på samma sätt som man gjort i USA. Numer talas det om blandstaden eller promenadstaden där man ska klara sig utan bil. Men Per Lundin, som är teknikhistoriker på KTH visar i en ny bok att de politiska besluten går på tvärs mot retoriken.

– Vi fortsätter att bygga efter bilen i väldigt stor utsträckning. Vi satsar till exempel i Stockholm enorma resurser på trafikleder och vi bygger in bilen genom att tillgodose parkeringsplatser, för närvarande en parkeringsplats per lägenhet, säger Per Lundin.
Han har inför nyutgåvan av den gamla boken ”Bilstaden” undersökt åt vilket håll dagens politiska beslut går. Gynnar de främst kollektivtrafik, cyklar och promenerande eller bilismen. Hans slutsats är att bilstaden alltjämt vinner. Kommunalpolitiker på många håll oavsett färg är frikostiga med att ge tillstånd till nya köpcentrum längs med motorvägarna. Stormarknader som kräver bil för att ta sig till och som leder till att närhandeln dör ut.

I Malmö och Göteborg talar man om en blandstad, medan Stockholmspolitikerna myntat begreppet ”promenadstaden”. Samtidigt har satsningarna i Stockholm på cykelbanor minskat med 80 procent till några miljoner kronor om året trots att antalet cyklister ökat med 75 procent det senaste decenniet. Istället satsar Stockholm på motortrafikleder som Södra länken, Norra länken och Förbifart Stockholm till en kostnad av åtskilliga miljarder.

– I längden blir det här en ohållbar ekvation för alla i de täta innerstäderna kan inte ha bilar så vi kommer till en situation där man måste välja mellan promenadstaden eller bilen, anser teknikhistorikern Per Lundin.
Karin Svensson Smith

Sydsvenskan desinformerar om Egypten
Tiger om Mubarak. Föredrar ”stabilitet” framför demokrati

Desinformationen bygger på att rikta uppmärksamheten bort från Egypten. Man inriktar sig framför allt på att kritisera och varna för islamister i andra länder. När man behandlar Egypten understryks den fara man menar att Muslimska Brödraskapet innebär för freden och de mänskliga rättigheterna.

Desinformationen döljer sig också i ordval som bagatelliserar den massiva statsterror som drabbat Egyptens folk de senaste 30 åren. Inte heller ett ord om den betalda pöbel av 300 000 anställda säkerhetsmän och torterare som man underhållit med medel från USA (1,3 miljarder dollar om året).

Man skriver att islamisterna håller sig på mattan för att de ”stiftat bekantskap med” egyptiska fängelsehålor och tortyrkamrar eller att ”islamister kunnat förhöras med helt andra metoder”.

Cynismen är skärande. Demokratirörelsen beskrivs i undertexten framför allt som ett hot

mot freden och Israel.

Den israeliska regeringen har ju utfärdat två förhållningsorder: 1. Kommentera inte situationen i Egypten. 2. Kritisera inte Mubarak. Sydsvenskan har hörsammat båda.

Nedan några exempel från den gångna veckan.

Sydsvenskan 30 januari då den egyptiska omvälvningen var huvudnyhet i hela världen. Huvudledaren i Sydsvenskan handlar inte om demokratirörelsen i Egypten utan har rubriken VÄLKOMMEN TILL HIZBOLLAHLAND.

Ledaren vänder sig mot Hizbollahs ökade inflytande i Libanon och beklagar att bara USA och Kanada terrorstämplat Hizbollah. Skribenten uppmanar EU att göra detsamma. Han argumenterar som israeliska högertidningar.

Det finns demokratiska tidningar i Israel som Haaretz, men publicerades artiklarna ur den tidningen här skulle de stämplas som antisemitisk vänsterextremism.

Det är praktiskt att stämpla politiska motståndare som terrorister eller antisemiter. Då får man licens att behandla dem hur man vill.

Under den stora demokratiska omvälvningen i Nordafrika och Mellanöstern ägnar sig alltså Sydsvenskan åt att kritisera en fredlig regeringsombildning i Libanon och kräver terrorstämpel på en rörelse som växte fram och radikaliserades i konflikt med amerikanskt förtryck och israeliska angreppskrig; det senaste slogs tillbaka av Hizbollah 2006.

Per T Ohlsson för sin del ägnar en helsida åt att referera en artikel i New York Times Magazine 12/1 av ekonomipristagaren Paul Krugman om euro-krisen. Ur Per Ts perspektiv är folkresningen i Egypten en obehaglig, men marginell företeelse.

”I likhet med andra arabiska diktaturer – Jordanien och Saudiarabien – har Egypten blivit viktig medspelare i The global war om terror” skriver Olle Lönnaeus. Det är förstås en ironisk formulering. Frågan är om omedvetna läsare uppfattar det.

”I en polisstat som Egypten har misstänkta terrorister kunnat förhöras med helt andra metoder än på amerikansk mark. Det var ju exempelvis till Kairo som de två fängslade svensk-egyptierna flögs av CIA, från Bromma för nio år sedan. När Mubaraks regim nu vacklar frågar sig USA vem som kan fylla tomrummet om den faller.”

Även om undertexten innebär ett självklart avståndstagande från tortyr och förtryck skulle man önska klarspråk om den fasansfulla verklighet som döljer sig under frasen ”förhöras med helt andra metoder”.

VB:s läsare som tagit del av Mattias Gardells Tortyrens återkomst (den har inte presenterats på Sydsvenskans kultursida) vet vad de metoderna innebär.

Sedan skriver Lönnaeus att USA frågar sig ”vem som kan fylla tomrummet om Mubaraks regim faller.” Det handlar om så kallad realpolitik.

Realpolitik är kortsiktighetens konst. Sovjetunionen tillämpade den. USA har tillämpat den ända sedan Vietnamkriget. Barack Obama tycks tvingas tillämpa den. I längden kommer den att drabba det amerikanska imperiet på samma sätt som den drabbade det sovjetiska.

Ja, vem ska nu tortera de politiska fångarna, detta centrala inslag i kriget mot terrorn? Torterarna i Saudiarabien finns förstås kvar liksom i Jordanien och många andra stater.

Artikeln antyder att protesterna styrs utifrån genom att skriva de ”till synes” spontana protesterna. Den understryker att om revolten skulle lyckas vore det en ”mardröm för Israel som skulle bli helt omringat av fiender.”

Och vems fel är det? Man kunde kanske lägga en del av ansvaret på Israels utrikesminister Lieberman.

Dock försummar Lönnaeus inte att påpeka att Washington Post ger Obama rådet att ”snarare än att uppmana en oförsonlig makthavare till reformer borde regeringen försöka förbereda en fredlig övergång till oppositionens plattform.”

Man anar att han känner trycket från ledarredaktionen i den USA-servila tidningen.

Kulturdelen anpassar sig till redaktionens policy.
Beirut håller andan är rubriken på dess enda artikel om Mellanöstern denna för demokratin i regionen avgörande dag. ”Ska vi till bårhuset för att leta efter våra anhörigas kroppar igen”.

Det handlar om ännu en propagandistisk text mot Hizbollah. Sydsvenskan vill uppenbarligen rikta uppmärksamheten åt annat håll än den stora demokratiska revolutionen i Egypten.

Onsdagen 2/2
Det är dagen efter den dag då 2 miljoner demonstrerar mot Mubarak för demokrati och mänskliga rättigheter
Sydsvenskan varnar i sin huvudledare för det i årtionden förtryckta Muslimska brödraskapet i Egypten under rubriken **”Brödraskapet samlar sig”.**

Som vi vet var det inte det lilla, ganska passiva partiet Muslimska brödraskapet som samlade. sig för aktioner i onsdags utan Mubaraks korrumperade armé av 300 000 förbrytare, torterare och säkerhetsagenter. Men Sydsvenskan är nu alltid Sydsvenskan.

Varningen lär inte påverka utvecklingen i Egypten men innebär att tidningen fortsätter att stryka sitt islamofoba läsarsegment medhårs.

Torsdagen 3/2
Framsidan i tidningen domineras av en stor bild från Tahrirtorget med rubriken **Torget blev ett slagfält.**

Ledarsidan domineras av en artikel av Mats Skogekär med den insinuanta rubriken **Bröder till bröders försvar.**

Vilka bröder handlar det om? Jo Leif Stenberg, centrum för Mellanösternstudier i Lund, religionshistorikern Mattias Gardell i Uppsala och islamologen Jan Hjärpe i Lund. De är inte bara positiva till demokratirörelsen. Dessutom är de kristna. (Apropå det, se gärna filmen Gudar och människor på Kino. Den handlar faktiskt just om kristna och muslimer).

De anklagas för att de ”tar förvånansvärt lätt på det Muslimska brödraskapets alltmer framträdande roll i den egyptiska revolten.”

De har nämligen manat till besinning inför hatpropagandans svepande anklagelser att Muslimska brödraskapet skulle stå för islamistisk extremism.

Vi påminner om att Mats Skogkär försvarade Israels angrepp på Gaza. Att han lögnaktigt påstod att Israel aldrig använt fosforgranater och bomber i Gaza, en lögn som han aldrig tvingats ta avstånd från och att han förstås fördömde den judiske utredaren Goldmans rapport om framför allt Israels krigsförbrytelser i Gaza-kriget. Självklart riktade han också sitt hat mot Ship to Gaza.

Som vi kunde se i tv härom kvällen i filmen Desfamation samlar den israeliska propagandan in hela lexikon med ur sitt sammanhang lösryckta exempel på antisemitism, exempel som dessutom är okontrollerbara. Mats Skogkär har således hittat ett uttalande av Muslimska brödraskapets förre ledare Mahdi Alef från 2008 där han ska ha förnekat förintelsen.

Skogkär fortsätter med lite gängse hatpropaganda om fundamentalister, stening och dödsstraff.

Samtidigt riktas världens blickar mot demokratikämparna som slaktas på Tahrirtorget av Mubararks gangsters.

På nyhetsplats publiceras en artikel av Maggie Strömberg och TT. Rubrik: **Regimtrogna slår tillbaka.**

Erik Magnusson har sammanställt ett informativt uppslag om hur händelserna i Egypten påverkar andra arabländer under rubriken **Nervösa ledare försöker släcka branden**. Han påpekar i det finstilta att palestinska demonstranter i tisdags anordnade en stödaktion för den egyptiska oppositionen och att Palestinska myndigheten beslöt att snabbt förbereda lokala val.

I vänstra hörnet av uppslaget svarar forskaren Melani Cammet, föreståndare för

Mellanösternprogrammet vid Brown University i USA, på några frågor.

Naturligtvis vederlägger hon påståendena om Muslimska brödraskapet i Mats Skogkärs hatartikel i sitt svar på frågan ”Hur stor är risken att det blir en USA-fientlig regering i Egypten”

”Väldigt liten. Mohammed ElBaradei och de andra oppositionsledarna är generellt sett positiva till USA. Även om Muslimska brödraskapet kommer i en ny regering, vilket jag tror de gör, blir det inte någon försämring av relationen till USA.”

Mats Skogkär, hon hör till ”de förvånansvärt många som tar lätt på det Muslimska brödraskapets alltmer framträdande roll”.

Annars är det självklara rådet till dem som vill ha verklig information om kampen i Egypten att skippa Sydsvenskan och lyssna på Cecilia Uddén och Agneta Ramberg i Sveriges Radios P1.

Gunnar Stensson

Ingen tebjudning

Händelserna i Tunisien och Egypten är för oss som sitter en bit bort minst sagt tankeväckande. Vi slipper gå ut på gatorna och slåss för demokrati och social rättvisa i en strid som väl bara har börjat. ”Vi har redan vunnit” citeras en demonstrant i torsdagens nummer av Flamman. Jag tror att det är alltför optimistiskt.

En revolution är nämligen ingen tebjudning, och det gamla Mao-citatet bör man hålla i minnet inför de månader och år som väntar. Blod kommer att flyta, stora grupper människor ställas mot varandra, ekonomiskt och politiskt kaos kommer att utbryta. Sympatin och ställningstagandet är självklart för oss till vänster, men naturligtvis inte för alla. Fredrik Malm, folkpartiets utrikepolitiske talesman och aktiv i Samfundet Sverige-Israel varnar för muslimska brödraskapet. Det är som Obama och Hilary Clinton, demokrati är bra men rubba inte våra globala cirklar.

En plågsam parallell

Annars är det förstås intressant att se vilken omsorg om demokratin som nu utvecklas. I trettio är har Mubarak styrt landet och förföljt och torterat sina motståndare utan större motstånd från svenska opinionsbildare om man undantar sådana som Per Gahrton och Anders Malm. USA:s entydiga stöd för diktaturen nämns nu på borgerliga ledarsidor av skribenter som annars mest brukar tala om vänsterns USA-hat. I krig efter krig har USA dödat och torterat civilbefolkning: i Nicaragua, i Somalia, i Irak, i Afghanistan. Men vi uppmanas ständigt att sätta vårt hopp till världens största demokrati.

Det är oerhört svårt att samtidigt vara djupt påverkad av amerikansk kultur och vetenskap och älska många sidor av USA och dess människor och samtidigt ha full känndom om den amerikanska politikens skändligheter. Det måste ha varit något liknande som många människor i 1930-talets Sverige kände inför Hitlers Tyskland. Detta var Europas främsta kulturland, detta var Goethes och Heines hemland och så fick man gradvis och motvilligt kännedom om hur den tyska staten förgrep sig mot socialister, romer och judar. Förnekelse är den första reaktionen men man hoppas att det följer fler steg i den kedjan.

Friskoleskandalen

Låt oss raskt gå över till svensk inrikespolitik. Här avslöjas nu den ena skandalen efter den andra om friskolorna. Senast är det tre skolor som sedan tio år ägs av en pedofil och några ekonomiska brottslingar. Då börjar skolminister Björklund och socialdemokraterna skruva på sig och de ska nu fundera på att om man kan ställa kvalitetskrav för att skolorna ska få dela ut

vinst. Det är patetiskt. Friskolorna fick en gång startas därför att de skulle tillföra skolan nya pedagogiska idéer och kanske drivas av ideella stiftelser och pedagogiska eldsjälar. De utvecklades snabbt till stora koncerner när skolorna köptes upp av koncerner skrivna i skattesmitarländer. Inkomsterna – våra skattepengar – var garanterade och utan krav medan utgifterna lätt kunde hållas nere med billiga lärare och lokaler. Det är helt enkelt en mycket lönsam bransch för rikskapitalbolagen. Och det verkar som om det bara får fortsätta.

Ett missat guldläge

Här uppstår då ett opinionsmässigt guldläge för det enda parti som har ställt sig kritiskt till friskolebusinessen, nämligen Vänsterpartiet. Träder då partiet fram och skördar den goodwill läget kan erbjuda? Nej, i stället visar det sig i den interna”Vänsternytt” ha påstått att kungen på skattebetalarnas bekostnad har ägnat sig åt prostituerade. Det har han kanske, vad vet jag, men det är inget Vänsterpartiet ska syssla med. F.o. är väl andelen vänsterpartimedlemmar som är anhängare av kungadömet sannolikt mycket låg – vi behöver inte nya argument.

Man kan väl bara upprepa. Partiet behöver byta ut tre personer i sin ledning: chefskommunikatören, partisekreteraren och partiledaren. Lars Ohly har ännu inte meddelat att han inte ställer upp till omval vid nästa partikongress, men det får väl ändå ske snart. Men jag tycker inte det räcker, vi borde byta partiledare snarast.

Lucifer.

Därför gör egyptierna revolution

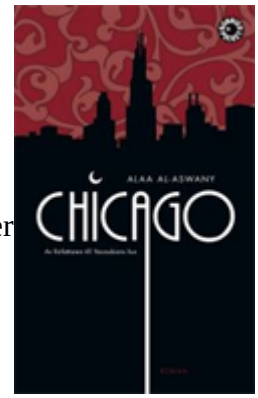

"Studera och tag din examen. Sedan kan du tjäna ditt land hur mycket du vill.”

”Mina kollegor på Kairouniversitetet förde samma resonemang. Men det är bara ett sätt att lura sig själv, att ersätta medborgerlig plikt med yrkesskicklighet. Det fungerar inte. Egypten behöver direkta medborgerliga insatser, inte fler lärare eller ekonomer. Om vi inte hävdar folkets rätt till jämlikhet och frihet kommer ingen utbildning att åstadkomma något gott.”

Jag talade med entusiasm men det verkade som om jag gick lite för långt, för doktor Salah blev plötsligt rasande.

”Hör nu!” skrek han mig rakt i ansiktet. ”Du är här enbart för att studera. Om du vill ha revolution får du åka tillbaka till Egypten.”

Dialogen är ett dokumentärt inslag i Alaa Al-Aswanys bok Chicago, som utspelar sig bland egyptiska universitetsstudenter i Kairo och Chicago. Den är översatt direkt från arabiskan av Marie Anell.

Den egyptiska säkerhetstjänsten spionerar på studenterna under deras studier i USA och kan när som helst dra in deras stipendier och tvinga dem tillbaka till Egypten.

Det är en roman med fokus på unga intellektuella kvinnors svårigheter att förena studier och sexualitet i ortodox muslimsk och frigjort amerikansk miljö.

Läsvärd, lättläst ger den en skrämmande bild av hur förtrycket i Mubaraks diktatur vävde in människorna i ett kvävande nät som ingen kunde undgå vare sig i Egypten eller utomlands.

Originalet, Shicagu, gavs ut 2007.

Nu, fyra år senare, har studenterna åkt tillbaka till Kairo för att göra den revolution som romanen föregriper. Och inte bara föregriper, den utgör själv en del av den underjordiska opposition som nu blommar ut i dagens ljus.

Chicago kom ut i pocket 2010 på Bonnierpockets förlag, röd och grann.

Gunnar Stensson

Politisk diversehandel

Koloniområdesslakt
Nu ska koloniområdet Solhällan slaktas. Åkern öster om kolonin ska bebyggas med bostäder, vilket naturligtvis är bra. Men för att underlätta för vår tids heliga kor, dvs bilarna, ska tillfarten till det nya bostadsområdet dras tvärs igenom koloniområdet. Av ett koloniområde blir det i praktiken två. Kanske kan man se det som en sätt för Lund att skapa nya kolonimomåden? Man styckar upp de befintliga områdena i bitar genom bilvägar kors och tvärs och skryter med att man skapat många nya områden?

Att de borgerliga betongpartierna förespråkar denna lösning är inget att förundras över. Men att oppositionen föredrar denna lösning är, försiktigt uttryckt, lite förvånande. S, V och MP yrkade mangrant bifall till det program för detaljplan som antogs av Byggnadsnämnden i december i fjol. Annorlunda lät det i valrörelsen i höstas, där åtminstone V och MP var tydliga med att de var emot bilvägar genom koloniområden och att Solhällankolonin skulle skyddas. Det är bara att hoppas att kolonister och de boende i grannskapet lyckas mobilisera en kraftig opinion mot stympningen av Solhällan. Och givetvis: Demokratisk Vänster står kvar vid sitt bestämda motstånd mot att dra bilvägar genom koloni- och andra grönområden.

Bilväg i ”nya” Stadsparken
Det här med bilvägar i grönområden är inget nytt för Lunds kommun. När nu Stadsparken stöps om och utvidgas västerut splittras parken upp av en bilväg till det nya p-huset. Lund kommer därmed att kunna stoltsera med att vara den (förmodligen) enda kommunen i Sverige, ja, kanske i hela norra Europa, med fri biltrafik på en genomfartsväg i Stadsparken. För övrigt offrades ju odlingslotterna i området till förmån för de heliga kornas nya stall.

Det nya p-huset
Jag har nu flera gånger besökt detta p-hus. Inte för att ställa in någon helig ko; jag har cyklat dit. För att kolla beläggningen. Tomt, inte en bil parkerad där vid något av besökstillfällena. Jo, det var på dagtid jag var där. Och så vitt jag kunde bedöma inget särskilt på gång i bankens och glasmästarens arena. Men är det vettigt att bygga en dyr p-anläggning som används endast några få timmar i månaden, dvs när det är något evenemang i arenan? Och är det klokt att tillåta en ganska omfattande markparkering, både utanför arenan och vid badhuset? Nu finns det fyra p-hus i stadens centrala delar och ytterligare ett i omedelbar anslutning till centrum, dvs p-huset i Stadsparken. Är det då inte hög tid att slopa markparkeringarna i stadskärnan, inklusive de vid badhus och arena (utom för funktionshindrades bilar, förstås)? Kan man hoppas på ett gemensamt rödgrönt förslag i den riktningen?

Färdtjänsten - återigen
Ibland är det inte alls roligt att få rätt i sina förutsägelser. Som nu beträffande färdtjänsten. I VB nr 36 2010 spådde jag att problemen kring färdtjänsten kommer att bestå. Och i Tekniska nämnden pläderade jag för att nämnden måste ta tag i problemen och se till att skaffa garantier för att färdtjänstresenärerna i fortsättningen skulle få säkra och trygga transporter, dvs att Taxi 020 måste tvingas att följa avtalet med kommunen. Nu ville inte nämnden vidta några som helst åtgärder mot entreprenören, utan fortsatte obekymrat på sin låtgålinje.

Knappt har taxibolaget fått besked om att avtalet med Lunds kommun förlängts två år förrän tidningarna återigen rapporterar om allvarliga missförhållanden inom färdtjänsten. Det är, som sagt, stundtals tråkigt att få rätt.
Ulf Nymark

Pensionsmyten 1 - Gratis buss för 75+

Det finns ett beslut om att de som är 75+ skall åka gratis buss under vissa tider, vilka tider det blir skall utredas. Frågan är också om det skall gälla bara Lund, staden, eller hela kommunen. Det finns uppgift om att kostnaden kan bli uppemot 10 miljoner.

Varför 75+

Jag frågar mig varför man valt just 75+. En genomsnittlig inkomst för 75+ är runt 14000 kr. Det är ingen hög inkomst och det är viktigt konstatera att ungefär hälften, främst kvinnor, har lägre än så. Här finns alltifrån de som har garantipension till riktiga krösusar. Jag vill inte skriva någon på näsan att detta är en bra inkomst, vi har olika betingelser och krav på livet.

Men det är viktigt konstatera att den som är 75+ inte har de utgifter som de som är mitt i livet. Man har knappast försörjningsansvar eller kostnader för ett jobb. Man har förmodligen inga eller låga lån och därmed låga amorteringar och räntor. Man har inga studieskulder. Man är inne i värmen vad gäller boendet och därmed låga hyror. 75+ är en av de grupper som har störst nettoförmögenhet, förmodligen i form av boendet. Man sparar inte i pensionsförsäkring längre, tvärtom tar man ut.

Jag har absolut inget emot att vi subventionerar kollektivtrafiken ännu mer, gärna genom en skattehöjning, men absolut inte för gruppen 75+. Män i gruppen 75+ har en snittinkomst på runt 17000, det blir nästan absurt att ge denna grupp extra subvention för busstaxan. Kvinnor i samma grupp har ca 12000, här närmar vi oss en grupp man kan tänka sig extra subventioner till. En annan grupp man kan tänka sig är de pensionärer som har en inkomst på högst 10000. Att ge 75+ är inte träffsäkert, jag skulle tro att en majoritet här har goda möjligheter att betala den taxan som nu gäller. Gruppen högst 10000 i inkomst är betydligt träffsäkrare.

Siffrorna är från 2008, sen dess har den allmänna pensionen sänkt med 7,3 % men man har kompenserats med minskad skatt. Så siffrorna kan anses relevanta, man kan också anta att de inkomster jag använt ovan är något högre i Lund och det är ju Lund som gäller.

Eller varför helt enkelt inte sänka busstaxan motsvarande vad man är beredd att spendera för detta. Jag tror att de som åker buss i hög grad är de som är relativt fattiga, det vill säga lever på en inkomst på högst 60 % av en medelinkomst. En klar majoritet av de som åker är kvinnor och vi vet alla att kvinnor har låg/lägre lön och rätt mycket mindre i pension.

Varför nu?

En annan fråga är varför förslaget kommuner nu? Tror man att det är förutseende, att pensionärer i en framtid kommer att få lägre pension. Har de som föreslagit gått på myten om lägre pensioner i framtiden? Så är det inte, påstår jag! Låt oss titta på lite mer siffror, som nog talar emot att så kommer att ske. Den som, 2008, var mellan 65-70 år hade en snittinkomst på över 20000 kr. Detta är en bra inkomst för dem som knappast har de utgifter jag ovan beskrivit. Fördelningen här är drygt 16000 för kvinnor och hela 24000 för män. Vi talar om den grupp som om 5-10 skall anses behöva ytterligare subventioner på busstaxan. Visst, dessa inkomster kommer att reduceras en hel del. När man är 75 år har man nog tagit ut det mesta av tjänstepensionen och privata pensionsförsäkringar. Många av dem som är några och 65 jobbar i högre grad än de som är + 75. Men det är fortfarande inte så att de som blir 75 år i en framtid är en grupp som skall subventioneras ytterligare.

Myterna

Det finns en hel del myter som skvalpar omkring i den allmänna debatten. Vi måste jobba längre påstår den del av politiken som vill ha ständig tillväxt, som tycker att vi jobbar för lite. Min fråga är: måste?

En annan myt är att pensionerna kommer att minska i framtiden, påståendet kommer framförallt från de som tjänar på det, alltså banker och försäkringsbolag.

Titta på de här siffrorna. Först en prognos, de påståendena om framtida pensioner är just prognoser. Jag gör prognosen att reallönerna kommer att öka med minst 20 % de närmaste 40

åren, det är ur den reala lönen som pensionsavgiften tas. Ingen konstig prognos med tanke på att reallönerna ökat mycket mer än så de senaste 40 åren. Lägg till det att vi, för ungefär 10 år sedan, höjde pensionsavgiften från 13.0 % till 18,5. Det senare innebär att dagens pensionärer har betalt den lägre avgiften under större, eller hela, sitt arbetsliv medan de som pensioneras om 40 år helt har betalt den högre pensionsavgiften. Med detta för ögonen är min fråga: hur kan vi då få lägre pensioner i framtiden?

Om detta hoppas jag återkomma i en senare artikel.

Sven-Hugo Mattsson

Peak Oil 8

Motion till verksamhetsplanen 2011 vid årsmöte i Vänsterpartiet i Lund 110205

Krisplanering inför oljeprischocker och ett kommande energisnålt samhälle

När askmolnen från Island stoppade flygtrafiken över Sverige blev chefen för Forshaga tillfrågad om leveranserna till kärnkraftverket påverkats. Svaret blev att det var inga problem, verket hade lager för två veckor. Vad som skulle kunna hända om leveransstoppet varade mer än två veckor framgick inte av intervjun.

Om två veckors lager vid ett kärnkraftverk är representativt för energiberedskapen i Sverige så är det oroväckande.

Den starka tillväxten av ekonomin i världen under de senaste 150 åren beror delvis på tekniska framsteg men framför allt på den till synes oändliga tillgången på billig fossil energi. Ett fat olja (159 liter) innehåller energi som kan ersätta 23 200 timmar mänskligt arbete. Men epoken med billig olja närmar sig sitt slut. Gamla oljefält sinar och nya oljefynd görs på platser där det är dyrt, farligt och energikrävande att producera olja. Den dag är kanske inte avlägsen då produktionen av olja till ett acceptabelt pris inte längre kan öka i takt med att efterfrågan ökar på grund av ekonomisk tillväxt. Det kallas Peak Oil. Optimister tror att det kan dröja decennier, pessimister att en oljekris kan inträffa redan detta år. Men eftersom det anses ta tjugo år att ställa om från fossil till grön energi är det i vilket fall hög tid att börja förbereda sig.

Världens ledande politiker är naturligtvis medvetna om Peak Oil men håller tyst därför att de inte kan utlova någonting positivt. Det är på den lokala politiska nivån som det börjat hända saker på området och det gäller framför allt engelsktalande länder. Mer än 300 städer och kommuner i Storbritannien, USA, Canada, Australien och Nya Zeeland har presenterat planer för hur man skall möta en akut oljekris med minskad tillgång på olja, livsmedel och andra produkter och tjänster. På längre sikt skall man verka för att tätorterna med närområden skall bli självförsörjande på energi och livsmedel. Ett exempel är Bristol, en stad med omkring 400 000 invånare i sydvästra England. Deras projekt finns på nätet.

Mitt yrkande: Styrelsen får i uppdrag att sätta sig in i Peak-Oil-problematiken och ta reda på vilken – om någon - krisplanering som finns kommunalt, regionalt och nationellt i vårt land inför en akut brist på oljeprodukter och livsmedel. Styrelsen skall sedan rapportera till föreningen vad den kommit fram till. Ett lämpligt studiematerial att börja med är Bristol-rapporten där man ser problemen ur kommunal synvinkel.

Erik Kågström

Pressgrannar

"När skolan privatiseras genom att överföras till diverse riskkapitalbolag hemmahörande i skatteparadis är det självklart att undervisningen försämras Medan våra skattepengar göder riskkapitalisterna. De kan ju bara göra vinst på att spara in på undervisningen så att skolpengen (våra skatter) inte slösas på undervisning.”
Jan Guillou AB 30/1

Ju fler kockar
Därför funkar inte SJ
”År 2000 kom den stora bolagiseringen. SJ klövs då i sina beståndsdelar, godstrafiken övertogs av Green Cargo, stationer och parkering fördes till Jernhusen, som fick största delen av SJ:s kapital; all mark och fastigheter. Jernhusens fastighetsinnehav uppgår i dag netto till nära 6 miljarder. Om inte SJ delats upp hade dessa pengar kunnat användas till upprustning av järnvägsnätet. Det går inte nu. Verkstäderna fördes till Euromaint och städningen till TraffiCare, Datafrågorna till Unigrid AB. Restaurangerna överläts till Compass Group Ltd.”
SJ-tidningen Kupé.
Ulf Adelsohn, SJ:s ordförande